

Les lliçons que m'han interessat més són les primeres d'estètica. En una d'elles ^{3 va} ~~una~~ parlar de l'abstracció de la bellesa, i de l'impossibilitat de definir-la i encaixar-la en un sistema únic. Des de llavors he llegit algunes obres d'estètica, i no he trobat res concret sobre bellesa, ni sobre l'estètica mateix com a sistema, ni de la relació entre la bellesa i l'obra d'art.

Hi ha definicions enciclopèdiques per a totes les paraules i conceptes, definicions generalment carriñones i estretes, que sorprenen. No hi ha però altre manera d'entendre's que per mitjà d'aquestes definicions, i val la pena de partir d'elles per arribar a resultats, si més no, divertits.

L'estètica és la ciència que tracta de la bellesa i de la teoria fonamental i filosòfica de l'art. La bellesa és la propietat de les coses que fa que siguin estimades, proporcionant-nos una delectança espiritual. A-

questa propietat solament existeix en la naturalesa i en les obres literàries i artístiques. La bellesa absoluta resideix solament en Deu. Ciència es el coneixement cert de les coses pels seus principis i causes. Estètica doncs, no pot esser una ciència, el coneixement cert de quelcom tan relatiu com la bellesa.

Hi ha una infinitat d'intents de definició de la bellesa, més o menys dolents, però cap concret. Sant Tomàs, reduint considerablement el problema i amb un optimisme plé d'aplom, diu que «belles son les coses que al veure-les agraden». La bellesa residiria llavors únicament en l'individu i en la seva aptitud de contemplar i saber descobrir les coses agradables per a convertir-les en coses belles.

Kant i Töpfer, ~~maximant~~ mes pessimistes que sant Tomàs, creuen que el problema no té solució. Kant diu que la bellesa no té realitat objectiva, o almenys no hi ha manera de que el nostre enteniment pugui adquirir la certesa de la seva existencia. Töpfer creu que el principi únic que en-

llaça entre si totes les manifestacions particulars de la bellesa, ha quedat fora del nostre alçanç. Jo trobo justíssima aquesta apreciació de Töpfer. Existeix, però, un intent de principi, i unes lleis estètiques, plenes de comicitat. Segons aquest principi únic, per a la realització de l'obra d'art cal tenir en compte les lleis de l'ordre, de l'integritat, de la claretat, de l'imitació, de la veritat, de l'expressió, del plaer estètic, i de la harmonia. La definició de cada una d'aquestes lleis fa riure molt. De la llei del plaer estètic, diu textualment: que tot allò que en l'obra d'art es un destorb per al goig estètic de l'espectador es un defecte de bellesa de l'objecte. Per important que sigui l'element objectiu en bellesa, el fall del criteri subjectiu es inel·ludible; ja pot acumular perfeccions i meravelles l'artista en la seva obra; si el resultat final desagradat, inquieta o molesta, ningú creurà en la bellesa de l'obra. Això fa el mateix efecte que el que produiría llegir en un manual d'automovilisme, que encara que sigui perfecte i ben construït i ben medi-

tat un automòvil, si no pot correr ningú creurà que vagi de
 Totes les demás lleis son semblants a aquesta del plaer estètic, i el
 sistema s'acaba en un veritable apoteosis de classificació de les arts.
 Hi ha un concepte que es repeteix sovint, i que de tan ampli no vol
 dir res. Em refereixo a l'obra d'art. Si art es tot el que es fa per l'
 industria de l'home, i art es diu en contraposició a Naturalesa, en l'
 Univers només hi ha Naturalesa i obres d'art.

Tractant de definir la bellesa d'una manera abstracta, Leibniz diu que
 el fenomen estètic es el clarobscur de l'activitat representativa, una
 concepció confusa de l'ordre i harmonia de les coses. Leibniz intenta
 explicar d'una manera abstracta una cosa abstracta, i no diu res abso-
 lutament.

Hegel profunditza en la filosofia de l'art, però analitza molt lleuge-
 rament la bellesa. Per ell, la realitat es un esperit que es transfor-
 ma i es desenrotlla en el mon dels cossos i de les ànimes, de l'única

manera com pot evolucionar un esperit, es a dir, per un procés dialèctic. L'història del món és una cadena d'idees i una necessitat lògica enllaça entre si totes les etapes del seu passat, el seu present i el seu pervindre. L'art és una de les formes d'aquest procés dialèctic.

Segons aquesta definició, el concepte de bellesa queda del tot separat de l'obra d'art. Si l'art és ~~xxxxixj~~ essencialment un ~~ixixj~~ mitjà de raonament i expressió, pot prescindir de la bellesa.

Lo lleig és lo que careix de bellesa. Bellesa i lletjesa són dos extrems d'una mateixa sensació. Aquesta sensació es produeix entre l'espectador i l'obra que contempla, i no es deu ni a l'obra ni al espectador, sinó a una justa correspondència entre els dos. L'obra és incommovible, i de l'estat de l'espectador al produir-se el contacte amb l'obra, depèn que la sensació sigui de bellesa o de lletjesa. En el cas concret d'una obra d'art, l'artista no té res a veure amb aquesta sensació, ni la pot conduir, ni controlar, perquè la mateixa obra pot correspondre als dos ex-

trens oposats de la sensació, segons com es produeixi aquesta sensació. Bellesa i lletjesa son, doncs, dos extrems d'una sensació. Al mig d'aquests dos extrems hi ha l'equilibri, un repós que s'ha de traduir en una sensació també. S'ha acceptat que el que analitza no admira, i el que admira no analitza. ^{de bellesa} L'artista no admira per l'anàlisi l'obra d'art? ~~La sensació~~ La sensació ~~de bellesa~~ i lletjesa pot correspondre a aquest estat. No es ~~el~~ transport de bellesa o de lletjesa sense control, sinó el ~~domini~~ domini perfecte de la sensació.

La bellesa i la lletjesa son una il·lusió, il·lusió que com totes les il·lusions està subjecte a un engany dels sentits. La sensació es una impressió que les coses produeixen en nosaltres per mitjà dels sentits. Bellesa i lletjesa depenen doncs de l'educació dels nostres sentits, i es produeixen sempre en nosaltres mateixos, i es impossible provocar-les d'una manera determinada, ni sotmetre-les a regles ni lleis.

Cal estudiar la bellesa en un sistema general de
les il·lusions, i no es possible fer un sistema únic de
la bellesa. Bellesa es una imatge provocada per un en-
gany dels sentits, igual com la lleiteria, i com l'amor, i
com totes les il·lusions. La bellesa es una sensació epur-
te d'interès, perquè provoca un desig que no pot ésser
satisfet. És per això que la contemplació de la bellesa
sense la facultat d'anàlisi, provoca un estat d'èxtasi
sense control i sense direcció, un repòs dolorós, de la
mateixa manera que la lleiteria produeix una agitació
dolorosa desinteressada, perquè provoca un estat de repul-
sió contra el qual no necessitem defensar-nos.

Vista

les lliçons que m'han interessat més són les
primeres d'estètica. En una d'elles vam par-
lar de l'abstracció de la bellesa, i de l'impossi-
bilitat de definir-la i encaixar-la en un
sistema únic. Des de llavors he llegit algunes
obres¹ estètiques, i no he trobat res concret sobre
bellesa, ni sobre l'estètica mateixa com a siste-
ma, ni sobre de la relació entre la bellesa i
l'obra d'art.

Hi ha una definició enciclopèdica per a tots els
branques i conceptes, definició molt agra-
dable i tan ~~comprimida~~ comprimida
que no serveix. ~~Valent~~ Valgués
a més no hi ha altre manera d'enten-
dre'ns ~~en~~ en valent d'
~~definit~~ aquestes definicions
~~de~~ perquè ~~se~~ de milers
~~estètica~~ L'estètica és la ciència que tracta
de la bellesa i de la teoria fonamen-
tal i filosòfica de l'art. La bellesa és
la propietat de les coses que fa que si-
guin estimades, proporcionant-nos una de-
lectança espiritual. Aquesta propietat no
lament existeix en la naturalesa i

manera de que el nostre enteniment
qui adquiriria la certesa de la seva
existencia.

Taffer creu que el principi únic que
enllaça entre ^{totes} les manifestacions
particulars de la bellesa, ha quedat
fora del nostre abang.

~~Jo crec que la Taffer~~ trobo justissi-
ma aquesta definició de Taffer. Hi
ha here un principi únic, i uns
lleis estètiques, plenes de consistència.

Per a la realització de l'obra d'art,
difer, cal tenir en compte les lleis
de l'ordre, de l'~~estètica~~ integritat, de
la claredat, de l'imitació, de la
veritat, de la expressió, del plaer
estètic, de la armonia. La definició
de totes aquestes lleis fa venir molt.

De la llei del plaer estètic, dir tex-
tualment: que tot allò que en l'
obra d'art es un desordre per al

gaire estètica del espectador és un defecte
de bellesa de l'objecte. Per important que
sigui l'element objectiu en bellesa, el
fall del criteri subjectiu és inel·ludi-
ble; ja pot acumular perfeccions i me-
ravelles l'artista en la seva obra; si el
resultat final desagradable, inquiet o
molesta, ningú veu en la bellesa
de l'obra.

~~crisi que va trobar el mateix efec-
te que si hagués llegit en un manual
tècnic de pintura que és molt conegut
tenir el color del tub del costat que
hi el tub, o que cal pintar ben la
part dels pinzells amb la mà, i
i altres evidències tan sublimes com
aqueta.~~

te que si hagués llegit en un son-
tractat d'automobilisme, que ^{encara que} ~~per~~ ^{pot}
~~era~~ ^{ningú} perfecte i ben construït i ben
meditat un automòbil ~~passari~~ ^{pot} si
no corre, no serveix per a res.

tracta de descriure d'una manera abstracta una cosa abstracta, i no dir res absolutament

~~Es curiós de notar que inclús Sòcrates, que es va equivocar tan hoques vegades, fa dir coses del tot innecessàries al parer d'estètica. Conversant amb Platon l'estatuari, es diu que es hauria que l'estatuaria expressi per les formes les accions de l'ànima. Com hauria aconsellat de representar~~

Ellel profunditat en la filosofia de l'art, però analitza molt llargament la bellesa. Per ell, la realitat és un esperit que es transforma i es desenvolupa en el mar dels coses i de les ànimes, d'una manera com pot evolucionar un esperit, és a dir, per un procés dialèctic. L'història del món és una cadena d'idees, i una necessitat lògica enllaça entre si tots els etapes del seu parat, el seu

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Totes les dècimes lleis són semblants a aquesta, i d'això en diuen sistema de la realització de l'obra d'art.

Obra d'art és un concepte que es repeteix molt sovint, i que no vol dir res. Art és tot el que es fa per l'indústria o l'habilitat ^{de l'home}, és dir en contraposició a naturalesa.

En ~~el~~ l'univers, doncs, només hi ha naturalesa i obra d'art

~~assessa~~ L'apoteòsis d'aquesta visió de la realització de l'obra d'art, és una classificació ~~assessa~~ ~~divertidíssima~~ de les arts.

Leibniz creu que el fenomen estètic és el caràcter de l'activitat representativa, una concepció confusa de l'ordre i harmonia de les coses. No se que vol dir exactament al dir fenomen estètic. I és "sensació de bellesa"; Leibniz

ca 3.27-10 (10)
cin de bellera o lletijera. En el cas con-
cret d'una obra ^{q'ant} històrica, ~~la~~ lletijera
no té res a veure amb aquesta sensa-
ció, ni la pot conduir ni controlar, &
perquè la mateixa obra pot corres-
pondre a ~~essa~~ sensació de bellera i
de lletijera, segons com es produïssi
aquesta sensació.

Bellera i lletijera són, doncs, dos extrems
d'una sensació. Al mig d'aquests dos
extrems hi ha l'equilibri, un repós
que s'ha de trobar en sensació també.
~~El que s'ha de trobar~~ s'ha acceptat que el que
analitza no admira, i el que admira
no analitza. I l'artista no admira, per
l'anàlisi, l'obra d'art? La sensació
d'equilibri entre bellera i lletijera pot
correspondre aquest estat. No es el
transport de bellera ~~o~~ de lletijera
sobre control, sinó el domini perfec-
te de la sensació.

WTC

present i el seu desenvolupament. **L'art** és
una de les formes d'aquest procés dial-
lectic.

Segons aquesta definició, el concepte
de bellesa queda del tot separat de
l'obra d'art. Si l'art és essencialment
un mitjà de raonament i d'expressió,
pot prescindir de la bellesa.

Si la bellesa és lo que carrega la bellesa,
i bellesa i bellesa ^{els} són dos extrems
d'una mateixa sensació?
~~Bellesa~~ aquesta sensació de bellesa es produeix en-
tre l'espectador i l'obra que contempla.
i aquesta sensació ^{no} es deu a l'obra
sinó a l'espectador, sinó a una justa
correspondència ^{entre ells} i l'obra és ^{el} vent
innervil, ~~irrazonable~~, i té l'estat
de l'espectador depèn ~~de~~ ~~la~~ ~~obra~~
~~de~~ al ~~del~~ ~~la~~ produir-se el por
amb l'obra, aquesta correspon-

Dintre l'escola, en altres assignatures
les són víctimes d'aquestes esbolicacions
de laboratori. així en dona diet
a trauir